

**TOEN
DE WERELD
LUKAKU LEERDE
KENNEN**

Winter 2013. Langs een drukke baan ten noordoosten van Birmingham zien voorbijgangers een man in zijn short uit een grote zwarte Range Rover springen. Hij roept en zwaait van ver: 'Chichi! Chichi!' Hij heeft het niet koud, want ook al is zijn vader Nigeriaans, dankzij zijn moeder stroomt er ook Russisch bloed door zijn aderen. Hij is geboren in Oezbekistan, groeide op in Kazan en voetbalde met de jeugd van CSKA Moskou bij -30 graden in de sneeuw. Peter heet hij, een goede Russische naam. In zijn moederland bleven hij en zijn ploeggenoten langer trainen dan nodig, omdat hun benen pas tegen het einde van de reguliere training ontdooid waren. Het was meer schaatsen dan voetballen. De ijslaag onder de sneeuw leverde lange en spectaculaire tackles op.

'Chichi!' roept hij nogmaals. Het is de naam van de chihuahua die hij en zijn vrouw Sarah sinds kort hebben. Het is een kleine schattige puppy waar hij in de kleedkamer voortdurend over praat. Hij was zich net klaar aan het maken voor een sessie op de loopband toen zijn vriendin hem belde. Wegens een kuitblessure loopt hij momenteel enkel voorzichtig op het toestel, op een voetbalveld staan zit er nog niet in. Sarah vertelde hem dat Chichi in het park uit schrik voor enkele grotere honden was gaan lopen en dat ze hem niet

meer vond. Hij laat alles vallen en verlaat het trainingscomplex van West Bromwich Albion. Op weg naar het park heeft hij geluk. Hij spot de puppy vanop de baan en parkeert. Nu spurt Peter ernaartoe. Hopend dat hij zijn kuit niet opnieuw blesseert. Maar Chichi heeft haar baasjes stem herkend. Ze loopt op hem af. Ze is gered.

Sinds die dag vraagt Romelu Lukaku Peter Odemwingie voortdurend hoe het met zijn chihuahua gaat. *‘Tout va bien avec Chichi?’* Na een tijdje wordt het Lukaku’s bijnaam voor Odemwingie zelf. *‘Ah Chichi, ça va?’* Het is tekenend voor de relaxte sfeer in de kleedkamer van het gezellige West Bromwich Albion, de club die Romelu huurt tijdens zijn tweede seizoen in Engeland. In april had Romelu aan Chelsea-manager Roberto Di Matteo gezegd dat hij regelmatig wilde spelen. Di Matteo beloofde hem meer invalbeurten, maar Romelu wilde basisplaatsen, zodat hij kilometers kon maken in de veeleisende Premier League. Een jaar na zijn uitspraak dat hij niet verhuurd wilde worden door de topclub die hem zou kopen, is Romelu realistischer geworden. En met hem ook zijn fans. Ik herinner me nog dat ik niet speciaal gelukkig werd van zijn uitleenbeurt. Zoals zovelen wilde ook ik nog in het sprookje geloven: onze held gaat het maken bij zijn droomclub. Zeker toen Drogba en Kalou in de zomer vertrokken en Chelsea geen nieuwe spitsen aantrok. De Londenaren kochten met hun onuitputtelijke bankrekening wel de broertjes Eden en Thorgan Hazard en de drie zonen van Charly Musonda, de oude trainer van Romelu, maar dat waren behalve Eden wissels op de toekomst en Eden is geen spits.

Het werd dus het gezellige West Bromwich Albion, een naam die Britser klinkt dan de Queen die op de tonen van *Rule Britannia* van haar thee met melk slurpt. Even weg dus vanonder het juk van een topclub, van de druk die je bij een Champions League-winnaar elke dag voelt. In de Black Country ontfermen de Congolees Youssouf Mulumbu, de Fransman Marc-Antoine Fortuné en de Russisch-Nigeriaanse

wereldburger Peter Odemwingie zich over Romelu. Odemwingie kent België een beetje. Na het WK van 2002 in Japan en Zuid-Korea was hij komen testen bij Anderlecht. Hij had een goede indruk gemaakt, maar paarswit had al genoeg aanvallers en besloot hem niet te tekenen. Vincent Kompany heeft daar later over gegrept dat het waarschijnlijk de enige keer moet geweest zijn dat een testspeler vijf keer scoorde in een oefenwedstrijd en toch geen contract kreeg. Maar iemand in de staf van Anderlecht tipte Ariël Jacobs, die toen nog trainer was bij La Louvière, en die pikte Odemwingie wel op.

Met Lukaku praat Odemwingie over de goals die Romelu hem zag maken op tv, over Anderlecht en over feesten in de Carré. Lukaku is echter niet zo’n feestneus, vindt Odemwingie. Romelu zou het kunnen zijn, want hij is jong en verdient veel geld, maar hij staat altijd fris en uitgerust op de training. Hij kan zich weer oppeppen, nadat hij voor de zomer aan het wegwijnen was in Londen. Odemwingie zette in zijn jonge jaren wel graag een stapje in de wereld. Hij leerde de Carré kennen na de bekerwinst met La Louvière en toen hij daarna bij Lille speelde, reed hij na een match soms nog 130 kilometer naar Willebroek voor een nachtje Carré.

Wanneer ik aan Lille denk, dan moet ik altijd denken aan die Liverpool-supporters die hun gps verkeerd hadden ingesteld. Toen ze een Europa League-wedstrijd in Rijsel wilden bijwonen, reden ze van de ferry per ongeluk naar het Kempische Lille bij Herentals, waar ze de lokale schepen van cultuur vroegen een foto van hen te trekken. Die legde de Engelsmannen uiteindelijk uit dat ze niet in Rijsel waren. Waarop die vroegen of het nog ver was.

In tegenstelling tot die Engelsen ben ik net dankzij het voetbal altijd redelijk goed geweest in aardrijkskunde. Als Belgische clubs moesten spelen tegen teams uit steden die ik niet kende, dan zocht ik die altijd op. Dat begon met grote clubs uit grote steden, maar het

ging steeds verder. Het is de reden waarom voetbalfans sneller dan niet-voetbalfans weten waar Nicosia, Dundee en Kazan liggen. Het is ook een van de redenen waarom ik net als Romelu als kind met bewondering naar Peter Odemwingie keek. Een Russisch-Nigeriaanse voetballer? Wat is die zijn verhaal, dacht ik. Blijkt dat zijn Afrikaanse vader in de Sovjet-Unie geneeskunde heeft gestudeerd, daar verliefd is geworden op een dokteres-in-opleiding en een kind met haar heeft gemaakt dat voetballer zou worden. Een voetballer die zou doorbreken in Europa, zijn laatste seizoen in Indonesië zou spelen en zou trouwen met een Britse. En ergens onderweg komt Peter Odemwingie dus Romelu Lukaku tegen. Hij geeft hem advies, praat over de Carré en trapt met hem tegen een balletje.

Er zijn dat seizoen twee wedstrijden waar ik als Lukaku-lover graag aan terugdenk: de eerste en de laatste. Twee wedstrijden die het kamp van de overtuigde believers weer wat munitie geven tegen de koppige non-believers. Op 18 augustus ontvangt WBA op de openingsspeeldag Liverpool. Albion-coach Steve Clarke heeft zelf 330 wedstrijden voor Chelsea gespeeld en heeft de moederclub van Lukaku beloofd dat hij hun ruwe diamant verder zal slijpen. Maar starten doet Romelu niet. De minzame Ier Shane Long start in de spits. Odemwingie, normaal ook een spits, speelt in de vaste 4-3-3 vanop rechts. Long is dus de certitude, maar Lukaku zal vaak mogen invallen rond het uur om met zijn snelheid de vermoeide defensie van de tegenstander pijn te doen. Zo gezegd, zo gedaan. Romelu valt in wanneer WBA 2-0 leidt na een wereldvolley van de Hongaar Zoltán Gera en een strafschoop van Odemwingie. Het is de 77e minuut wanneer na een hoekschoop de bal blijft hangen en Lukaku aan de tweede paal een voorzet van Liam Ridgewell voorbij de Liverpool-doelman kopt. Eindelijk. 's Avonds kijk ik naar *Match of the Day* – mijn vriendin denkt nog even dat het een datingprogramma is – en

zie ik Romelu voor het eerst in een jaar scoren voor zijn club. Het is onnozel, maar het levert me een enorme ontlading op. Een nieuw seizoen, een nieuwe start. Komaan!

Achteraf wijst Odemwingie me erop hoe Romelu zijn doelpunt die dag niet uitzinnig viert. Hij zegt dat je aan Romelu kunt zien dat hij dat verwachtte. Scoren is zijn natuur. Het is een kwestie van tijd. Van je kans grijpen. Op Anderlecht loopt er dan nog een legendarische teammanager rond. Pierre Leroy heet de man. Hij heeft 34 titels gevierd met de club, de hoogdagen meegemaakt en vindt grof gesteld alles en iedereen na Enzo Scifo kak. Lukaku? Geen topspits, want hij kan niet koppen. David Steegen voert vele discussies met hem over Romelu. De eerstvolgende keer dat Steegen Leroy tegen het lijf loopt, vraagt hij of die Lukaku's goal tegen Liverpool heeft gezien. 'Met de kop,' hè, zegt hij erbij.

'In Engeland?' antwoordt Leroy. 'Daar kunnen ze niet verdedigen.'

Of ze er nu kunnen verdedigen of niet, de Premier League is de grootste, zwaarste en rijkste voetbalcompetitie ter wereld. En dit is het seizoen waarin de Premier League de beste Belgische aanvaller aller tijden leert kennen. Romelu is nog altijd maar 19 jaar, maar hij heeft er al een doorbraak, een titel en een desillusie op zitten. Volgens begeleider Peter Smeets is dat moeilijke eerste jaar bij Chelsea misschien wel goed geweest voor Romelu's ontwikkeling als mens. Dominic Fifield, de voormalige Chelsea-watcher van *The Guardian* en nu schrijver voor *The Athletic*, wijst me erop dat Romelu uiteindelijk maar een jaartje verloren heeft in een carrière die erg vroeg en erg hard begonnen is.

Met die eerste Engelse goal vallen veel twijfels weg. Ja, hij kan het. Romelu kan scoren in Engeland. Hij kan zelfs vaak scoren in Engeland. Hoewel hij eerst geen basisspeler is, volgen de goals elkaar nu steeds sneller op. 22 september: winning goal tegen Reading. 28 oktober: eentje tegen Newcastle. 24 november: penalty tegen

Sunderland. 28 november: een eerredder tegen Swansea City. 22 december: een late winning goal tegen Norwich City. 1 januari: een eerredder tegen Fulham. 12 januari: twee keer tegen Reading. 11 februari: weer een tegen Liverpool. 23 februari: twee tegen Sunderland. 9 maart: de aansluitingstreffer tegen Swansea City. 27 april: eentje tegen Southampton. Veertien zijn het er op het einde van het seizoen. Allemaal middagen die mij en andere Lukaku-fans tonnen plezier bezorgen. Zie je wel, denken we allemaal samen, hij is een echte goalgetter. Nog geen 20 jaar en hij legt ze week na week in het mandje bij een staartploeg. Ongelofelijk wat vertrouwen kan doen. Wat een reus. Wat een winnaar. Wat een held.

En dan is er die tweede wedstrijd bij WBA waar ik graag aan terugdenk: de laatste wedstrijd van het seizoen, op 19 mei 2013. West Bromwich Albion ontvangt Manchester United, dat dan al kampioen is. Manchester United is misschien wel de reden waarom ik echt van voetbal ben gaan houden. Het was tijdens de Champions League-finale van 1999 dat voetbal voor mij een verhaal werd. Dat seizoen was namelijk het eerste waarin ik elke dinsdag- en woensdagavond de televisie ging claimen om de beste teams van Europa aan het werk te zien. Daar zag ik Manchester United spelen, maar vooral hoorde ik de commentator – ik ben redelijk zeker dat het Frank Raes was – vertellen over de charismatische manager Sir Alex Ferguson. Ik ging helemaal op in het verhaal van de strenge vaderlijke trainer die een ploeg had gebouwd die voor de helft uit zelf opgeleide spelers bestond. De gebroeders Neville (met hun vader Neville Neville!), Wes Brown, Nicky Butt, Ryan Giggs, Paul Scholes en David Beckham, allemaal speelden ze voor de beloften alvorens ze met de grote jongens de Champions League-finale haalden. Als voetbalromanticus is er nog altijd weinig waar ik gelukkiger van word dan van jeugdspelers die doorbreken en hun club trouw blijven. Het is een van die factoren die tonen dat wat er

naast het veld gebeurt, betekenis geeft aan wat er op het veld gebeurt. En dan waren er die persconferenties van Sir Alex Ferguson, iemand die zo goed een ploeg kon trainen dat hij er werd voor geridderd. En dan was er zijn eeuwige kauwgom. En dan waren er die late doelpunten waarmee United wedstrijden kon beslissen, *Fergie Time*. En dan was er die finale tegen Bayern München in het mythische Camp Nou met de legendarische kaalkop Pierluigi Collina als scheidsrechter. En dan waren er die doelpunten in de 91e en de 93e minuut van Teddy Sheringham en Ole – *The Baby-Faced Assassin* – Gunnar Solskjær. En dan was er die anekdote dat Bayern-voorzitter Franz Beckenbauer net voor tijd de eretribune had verlaten om op het veld de trofee te gaan ophalen, en bij aankomst beneden vaststelde dat zijn ploeg niet gewonnen maar verloren had. Ik ging zoveel van voetbal houden dankzij Manchester United en Sir Alex.

Op 19 mei 2013 speelt Manchester zijn laatste wedstrijd onder de hoede van de afscheidnemende Ferguson tegen het West Brom van Lukaku. Romelu heeft dus veertien keer gescoord. Als hij nog een keer scoort dan evenaart hij Peter Odemwingies clubrecord van vijftien doelpunten in een seizoen. Odemwingie heeft Romelu een heel seizoen gesteund en moedigt hem ook nu aan. Hij zegt dat hij hoopt dat Romelu het record breekt. Hij vertelt mij ook dat hij Romelu zoveel mogelijk op sleeptouw heeft genomen op training. Zelf kon hij als jongeling leren van Nigeriaanse grootheden als Yakubu en Nwankwo Kanu, nu vervult hij graag de rol van Jedi Master. ‘Ik kan echt heel goed afwerken,’ zegt Odemwingie, en voegt daar al lachend aan toe: ‘Vooral op training.’ Romelu vertelt de Britse pers dat hij als kind probeerde Odemwingie te imiteren nadat hij hem op televisie met La Louvière zag scoren. We zullen nooit weten of dat echt waar is. Ook Romelu is een voetbalromanticus die weet hoe een lekkere anekdote klinkt. Beide spelers staan echter niet aan de aftrap

van de partij tegen United. Shane Long krijgt nog eens de voorkeur in de spits, waardoor Romelu op de bank zit. Odemwingie zit zelfs niet in de selectie. Hij ligt al bijna het hele seizoen overhoop met coach Steve Clarke. Tijdens de transferperiode in de winter maakte Odemwingie zelfs publiekelijk kenbaar dat hij de club wilde ruilen voor Queens Park Rangers. Het hoogtepunt van die soap was een interview dat Odemwingie vanuit zijn auto gaf op de parking voor het stadion van QPR. Daarin vertelde hij dat hij uitkeek naar een nieuw hoofdstuk, waarna duidelijk werd dat de clubs geen deal hadden bereikt, hij het stadion niet binnen mocht en terug moest naar WBA. Allemaal live op televisie. Bovendien had Odemwingie in de voorlaatste wedstrijd van het seizoen zijn ploegmaats de mantel uitgeveegd na een 4-0 verlies tegen het bescheiden Norwich City. Hij had in de kleedkamer gevraagd waarom de spelers die altijd een grote mond hadden nu niets te vertellen hadden. Hij vertelt dat het een typisch kleedkamerfenomeen is: een paar sterke persoonlijkheden hebben altijd kritiek op de fouten van anderen, maar kunnen zelf geen kritiek verdragen. In de zomer zal Odemwingie alsnog vertrekken naar het Welsh Cardiff City. Vandaag is hij professioneel golfer, voltijds vader en een heerlijke vent om mee te praten.

Op 19 mei 2013, tijdens die laatste wedstrijd van het seizoen, is Romelu net een paar dagen 20 jaar. Enkele vrienden zijn uit België afgezakt om die week zijn verjaardag te vieren. De avond voordien zijn ze samen gaan eten. Een van hen had gezegd dat Rom misschien wel een hattrick zou scoren. Romelu antwoordde dat hij op de bank zat. Misschien maar goed ook, want hij is wat moe na de drukke feestweek. De wedstrijd begint met een staande ovatie en een erehaag van beide ploegen voor Sir Alex. Aan de rust van Fergusons gala-wedstrijd staat het 1-3 voor de kersverse kampioenen uit Manchester. Romelu komt er de tweede helft in. *'Go out there and show yourself'*

zegt coach Clarke. Zijn eerste balcontact is een gekruild afstandsschot met zijn rechter. Een doelpunt. 2-3. Tien minuten voor affluiten staat het 3-5. Het doelpunt waarmee Romelu het record van leermeester Odemwingie verbreekt, is vintage Lukaku: hij krijgt de bal diep gespeeld door het centrum, tikt op volle snelheid de bal voorbij de verdedigers en werkt af met zijn klinische linkervoet. 4-5. En dan maakt hij zijn eerste hattrick. Geen doelpunt voor een schoonheidsprijs. Een rebound op zijn eigen volley van dichtbij. Liggend op de grond kopt Romelu zijn derde van de middag over de lijn. 5-5. Het afscheidsfeestje van Sir Alex Ferguson is verpest. Romelu krijgt de wedstrijdbal mee naar huis. Clubrecordhouder met zeventien doelpunten. Bovendien meer dan eender welke Chelsea-speler dat seizoen. In *Match of the Day* die avond komen ze woorden tekort om de ruwe diamant te loven. Engeland heeft Romelu Lukaku leren kennen.

Voetbalfans delen de wereld uit gewoonte steeds op in schijnbare tegenpolen. Je houdt van vederlichte ballerina's of van potige werkmannen. Je bent fan van Lionel Messi of van Cristiano Ronaldo. Je bent voor den Antwerp of je kent er niets van. Je begrijpt waar ik het over heb. Een van de breuklijnen die nu al bijna twintig jaar door het Europese topvoetbal loopt, is die tussen Pep Guardiola en José Mourinho. Aan de zijde van Pep staan ook FC Barcelona, Messi en tiki-taka. Daartegenover staat José met Real Madrid, Ronaldo en resultaatvoetbal. Aanvankelijk voelde ook ik meer voor het gentlemenvoetbal van Guardiola, maar mijn interesse in de cynische en gevatte Mourinho groeide doorheen de jaren. Uiteindelijk is de discussie over wie de GOAT – Greatest Of All Time – is, interessanter dan het eindoordeel. Barça, Real, Messi, Ronaldo, Pep, José, ze hebben allemaal hun aantrekkingskracht en ze hebben de fans al eindeloos veel plezier bezorgd op en naast het veld.

Toen Romelu 11 was en van Chelsea ging houden, was José Mourinho er coach. Het was de Portugees die Didier Drogba naar Stamford Bridge haalde toen hij van eigenaar Roman Abramovich de vraag kreeg wie hij van alle voetbalsterren ter wereld wilde kopen. De Rus kende de Ivoriaanse aanvaller van Marseille niet. Mourinho vertelde ooit in een tv-studio hoe hij de oligarch overtuigde: *'Mister Abramovich, pay! Pay and don't speak.'* Ik denk dat Romelu daardoor ook fan was van Mourinho. En omdat ze allebei tot in de details bezig zijn met winnen. David Steegen, tot voor kort de beruchte communicatieverantwoordelijke van Anderlecht, ging en gaat vaak naar Londen. Op een van die reisjes kocht hij in de WHSmith in St Pancras International een boekje met citaten van José Mourinho voor op de trein. Een man die uitspraken doet als *'At the moment, we cannot walk from the bed to the toilet without breaking a leg'* verdient zo'n bloemlezing. Na aankomst in Brussel gaf Steegen het boekje aan Lukaku. Ze hadden het vaak over de kwaliteiten en de persoonlijkheid van de Portugese coach.

Wanneer Romelu in de zomer van 2013 na zijn uitleenbeurt terugkeert naar Chelsea, komt hij daar onder de vleugels van de teruggekeerde José Mourinho terecht. Fans als ik leven altijd in hoop en als onze held wordt verenigd met een van de beste trainers aller tijden, dan hopen we dat dat het begin van iets speciaals kan zijn – ook al noemt Mourinho zich tijdens zijn tweede periode in Londen niet langer *The Special One* maar *The Happy One*. Tegelijkertijd is er angst. Mourinho staat erom bekend liefst te werken met oudere spelers met een sterk karakter. Hoe past Romelu in die plannen?

Het voorbije seizoen heeft Fernando Torres voor het tweede jaar op rij zijn hoge transferprijs niet kunnen waarmaken. Hij scoort slechts acht keer in de competitie en komt daarmee nog niet aan de helft van Romelu's totaal bij het veel bescheidener West Brom. De Chelsea-fans

zijn teleurgesteld dat de Spanjaard nooit zijn niveau van bij Liverpool heeft gehaald. In de winter werd de Senegalees Demba Ba gekocht als wisseloptie voor Torres. Ba is een eerder beperkte voetballer, maar daardoor neemt hij vrede met zijn plek als invaller. Aan het begin van de zomer lijkt de weg dus open te liggen voor Lukaku. Op 17 juli scoort Romelu in Bangkok vanop de stip het eerste doelpunt van Mourinho's tweede termijn bij Chelsea tegen een erg bescheiden 'dreamteam' van Thaise voetballers. Ook in de volgende vriendschappelijke wedstrijden tegen Maleisische en Indonesische gelegenheidsselftallen pikt Romelu zijn doelpunten mee. De sterren staan gunstig voor Big Rom.

Maar dan gebeurt er iets onverwachts. De meegerisde journalisten krijgen te horen dat Chelsea een bod heeft uitgebracht op Manchester United-aanvaller en Engeland-kapitein Wayne Rooney. Wanneer Chelsea aankomt in Bangkok, vertrekt Manchester United net uit Thailand richting Australië. Ondertussen onderhandelen vertegenwoordigers van de twee topclubs in Londen. Door de geografische spreiding en de bijhorende tijdsverschillen ontstaat er een chaotische nieuwscyclus waarin niemand volledig op de hoogte lijkt te zijn van hoe de vork aan de steel zit. Mourinho bevestigt dat hij Rooney wil en na de wedstrijd in Maleisië spreken de Engelse journalisten Romelu op het veld. Dominic Fifield noteert het politiek correcte antwoord van Romelu. Hij vertelt dat als je voor een club als Chelsea speelt, er altijd concurrentie zal zijn. Dat hij sinds de dag dat hij bij de club kwam, houdt van die concurrentie. Dat het de keuze van de manager is en dat je dat moet aanvaarden als je het wilt maken bij een succesvolle ploeg. Dat als Rooney komt, hij hem met open armen zal ontvangen. Dat hij vertrouwen heeft in zijn kwaliteiten. Dat hij verder zal doen zoals hij bezig is en hoopt dat hij meer goals zal scoren, meer assists zal geven en het team zal verbeteren. De journalisten loven Romelu's houding, maar tegen de tijd dat *The Blues* in

Jakarta landen, is de sfeer tussen Lukaku en Mourinho omgeslagen. Tijdens een persconferentie verliest de Portugees zijn geduld wanneer het over zijn jonge spelers gaat: ‘Wanneer ik de *kids* spreek, dan is hun belangrijkste bezorgdheid of ze gaan spelen. “Maak ik kans om te spelen? Zal ik wel geselecteerd worden voor de wereldbeker? Waarschijnlijk is het beter dat ik een jaartje bij Vitesse zit. Misschien is het beter dat ik in Duitsland blijf als ik De Bruyne ben. Misschien is het beter dat ik uitgeleend word aan een andere Premier League-club als ik Lukaku ben.” De *kids* hebben verwachtingen, drijfveren. Ik denk dat ze een goede groep zullen zijn. De oudere spelers bieden steun en zijn een goed voorbeeld. Voor die *kids* is het goed om in de buurt van Lampard te zijn. Maar ze hebben niet het geduld om te blijven, dus dan zullen ze niet spelen.’

De komst van Rooney wordt steeds onwaarschijnlijker, maar de geruchten over Chelsea's zoektocht naar een nieuwe aanvaller blijven de ronde doen. Het nieuwe seizoen gaat van start met Torres als onzekere aanvalsleider en Romelu als ongeduldige vaste invaller. Op de derde speeldag speelt Chelsea tegen het Manchester United van voormalig transferdoelwit Wayne Rooney. Zowel Torres als Lukaku start op de bank, waardoor Chelsea zonder echte aanvaller speelt. De boodschap van Mourinho aan zijn bestuur is dat hij te weinig aanvallende opties heeft en er dringend iemand bij moet komen. Als amateurpsycholoog volg ik vanop een afstand de transfernieuwtjes. Het kan wel zijn dat Romelu weet dat concurrentie bij de job hoort, maar ik weet ook dat doelmannen en aanvallers meer nog dan andere voetballers, meer nog dan andere mensen op hun werk, vertrouwen moeten voelen. Dat vertrouwen krijgt een finale knauw wanneer Mourinho op 29 augustus de 32-jarige Samuel Eto'o gaat halen bij Anzji Machatsjkala, een club uit een oorlogsgebied waar de Kameroener in ruil voor grote zakken vol roebels aan zijn vervroegde voetbalpensioen was begonnen.

Een dag na die onverwachte transfer van Eto'o speelt Chelsea in Tsjechië voor de Europese Supercup tegen Champions League-winnaar Bayern München. De Londenaren hebben een paar maanden eerder namelijk de Europa League gewonnen, weer een trofee die Romelu is ontglipt. *The Blues* starten weer met Torres in de aanval en Lukaku op de bank. Het is de eerste grote wedstrijd van het nieuwe seizoen die in België live wordt uitgezonden. Omdat ik Eden Hazard en hopelijk ook Lukaku aan het werk wil zien, zit ik die dag verwachtingsvol voor mijn tv. Tijdens die wedstrijden in augustus ben ik telkens zo blij dat het seizoen weer begonnen is. David Steegen kijkt de wedstrijd bij vrienden. Op vakantie met zijn familie volgt begeleider Peter Smeets de match met een half oog.

De Supercup is niet belangrijk genoeg om voorzichtig te voetballen, maar wel belangrijk genoeg om te willen winnen. Bovendien gaat de wedstrijd voor het eerst niet door in het sfeerloze Stade Louis II in Monaco, maar wel in de bruisende Eden Aréna in Praag. Ook de voortgezette Classico-rivaliteit tussen Bayern München-coach Pep Guardiola en Chelsea-coach José Mourinho levert extra motivatie op voor de spelers. Het is een heerlijke wedstrijd met veel kansen en mooie doelpunten van Torres en de Fransman Franck Ribéry. We krijgen waar voor ons geld. Net als in de Champions League-finale van 2012 worden er verlengingen gespeeld. Daarin flatert de Duitse doelman Neuer, met een doelpunt van Hazard als gevolg, terwijl aan de overkant Petr Čech de ene redding na de andere uit zijn mouw schudt. Maar in de 121e minuut maakt de Kroaat Mario Mandžukić gelijk. 2-2. Dus worden er net als in de Champions League-finale van 2012, strafschoppen getrap. Deze keer is Romelu Lukaku er wel bij. De Duitsers trappen hun vijf penalty's allemaal binnen. Chelsea blijft in het spoor door hun eerste vier te scoren. Een dik jaar geleden zou nu clubicoon Didier Drogba de bal op de stip hebben gelegd.

Maar Didier is er niet meer. Het is zijn gedoodverfde opvolger Romelu Lukaku die na twee jaar zijn eerste officiële doelpunt voor Chelsea FC kan scoren. Hij neemt een korte aanloop. Trapt met de binnenkant van zijn linkervoet. Nog voor hij de bal raakt, kun je het zien. Vanop vakantie ziet begeleider Smeets in de ogen van Romelu dat hij gaat missen. De bal rolt tergend traag over het gras. Niet eens zo ver naar de hoek. Neuer houdt hem gemakkelijk tegen. Thuis in Antwerpen zie ik de verpletterende teleurstelling bij mijn favoriete voetballer. Handen in het haar, ongeloof in de ogen, dan het gezicht verborgen in de handen. Maatje David Luiz legt een troostende arm om hem heen. David Steegen vindt het ongelooflijk knap dat Romelu de verantwoordelijkheid opneemt om die penalty te trappen. Tegen zijn vrienden zegt hij echter: ‘Die speelt niet meer voor Chelsea.’

29 november 2013, Londen. Op de wekelijkse persconferentie op Stamford Bridge krijgt José Mourinho een vraag over Romelu Lukaku. ‘*I keep private my conversations with my players,*’ zegt Mourinho. ‘Er zijn zaken in ons leven waar we om ethische redenen niet over praten, maar onlangs bijvoorbeeld scoorde hij en zei hij dat hij hoopte dat ik het gezien had, alsof hij daarmee wilde zeggen: “Waarom heb je me laten gaan?” En dat is wat ik hem nu zeg: *tell the country why you left.*’

De dag na de verloren Supercup, drie maanden eerder, heeft Romelu Chelsea om een transfer gevraagd. De club weigerde. Mourinho hoopte dat Romelu voor zijn plek zou vechten, maar die kreeg de soap met Rooney, de komst van Eto’o en de gemiste penalty niet uit zijn hoofd. Wat ook vaak meespeelt in een seizoen als dat van 2013-2014 is het WK voetbal dat die zomer georganiseerd wordt. Het is de eerste keer sinds 2002 dat de Rode Duivels meedoen aan een groot toernooi. Romelu heeft ongetwijfeld geen zin

om daar als derde of vierde spits van Chelsea heen te gaan. Wel als de doelpuntenmachine die hij eigenlijk is. Het is iets dat we jaren later dreigen te vergeten, maar Lukaku – de Belgische topschutter aller tijden – was in 2013 zeker geen onbetwiste titularis. ‘Concurrent’ Christian Benteke had het seizoen voordien nog beter gepresteerd dan Romelu en in zijn eerste seizoen in de Premier League negentien keer gescoord voor Aston Villa. Het kwam er alleszins op neer dat Romelu op de laatste dag van de transferperiode wilde vertrekken. Een verkoop ging voor Chelsea te ver, maar een uitleenbeurt moest wel lukken. Technisch directeur Michael Emenalo woog voor de tweede zomer op rij de voor- en nadelen af. Romelu was nog altijd jong en lag nog enkele jaren onder contract. Met Everton meldde zich een grotere club dan West Brom, maar geen uitdager van de topclubs. Groen licht dus. Smeets laadde enkele essentiële spullen in de auto en reed met Romelu richting Manchester, waar ook de meeste spelers van Liverpool en Everton wonen. Naar een straat waar nog enkele van zijn nieuwe ploegmaats woonden. De rest van de verhuis regelde de begeleider later wel.

‘*He has to say,*’ gaat Mourinho verder op die persconferentie in november. ‘Volgende keer vraag je hem maar waarom hij nog een seizoen is uitgeleend. Vanuit mijn standpunt ben ik blij dat hij doelpunten maakt tegen onze rechtstreekse rivalen, en hij scoort niet tegen ons, want dat mag hij niet. Het is fenomenaal dat je een speler hebt die – ook al speelt hij niet voor jou – goals maakt tegen je concurrenten. Vanuit een praktisch standpunt is dat heel erg goed. Maar nu zit hij daar en dat is goed voor zijn evolutie. Het is goed voor Chelsea omdat hij nog lang ons eigendom is en daar ben ik gelukkig om. Ik denk gewoon dat als je altijd je mond houdt, je altijd je mond houdt. Wanneer je wilt spreken, spreek dan voluit. Vertel niet het halve verhaal. *It’s a simple question: why did you leave Chelsea? Ask him.*’

Wel, hij is vertrokken om doelpunten te scoren. En voor Romelufans is 2013-2014 weer een heerlijk seizoen. Het klikt met zijn Everton-coach Roberto Martínez en met zijn ploeggenoten, waaronder Kevin Mirallas, die dezelfde makelaar heeft en de lastminute-verhuur mee hielp organiseren. Romelu debuteert met een winning goal in de 85e minuut uit bij West Ham United. Het is de eerste keer sinds 1966 dat een Everton-speler erin slaagt met een winning goal te debuteren. Daarna volgen er nog vele doelpunten. Ondertussen in Londen zeurt Mourinho het hele seizoen lang tegen de pers dat hij bij Chelsea geen aanvallers heeft. Na Chelsea's verlies tegen Crystal Palace in volle titelstrijd zegt hij dat sommige van zijn spelers niet de ballen hebben om kampioen te spelen. Voor de duidelijkheid: hij bedoelt testikels, niet voetballen.

Op Netflix staat een matig gemaakte docureeks over succesvolle sportcoaches met als titel *The Playbook*. Daarin vielen twee fragmenten me op. Het eerste is wanneer Mourinho in het begin van zijn carrière trainer wordt van FC Porto. Wat ik niet wist, is dat hij de eerste ploeg daar van de grond weer had moeten opbouwen door spelers te gaan scouten in de lagere Portugese klassen. Hij verkoos fiere lokale spelers met een doorgedreven winnaarsmentaliteit boven dure, vaak buitenlandse transfers. Iedereen moest zijn truitje nat maken – in het fragment wringt hij het zweet uit een ingebeeld shirt – en ervoor zorgen dat de supporters weer trots werden op de club. (Kleine kanttekening: met meer dan anderhalf miljard euro aan transfers is hij ondertussen de meest geldverslindende/-verspillende voetbaltrainer aller tijden.) Het tweede fragment dat opviel, was hoe hij in 2010 na de Champions League-winst met Inter Milaan tegen Bayern München – weer zij – besloot niet mee terug naar Italië te reizen, maar in gaststad Madrid te blijven om daar de volgende dag een contract bij Real te tekenen. Ergens onder de tribunes van het

imposante Estadio Santiago Bernabéu verdwijnt hij als een dief in de nacht in een grote grijze Audi A8 om zo zijn hechte spelersgroep achter te laten in de euforie van hun overwinning. Maar dan merkt hij verderop bij de spelersbus de 37-jarige veteraan Marco Materazzi op. Hij laat de auto stoppen, stapt uit en loopt op Materazzi af. *The Special One* valt de Italiaan, die Zinedine Zidane een rode kaart aansmeerde in zijn laatste wedstrijd, in de nek. Op de beelden zie je de twee mannen verstrengeld in elkaars omhelzing op en neer snikken. Tranen met tuiten. Je moet een sterk karakter hebben om met een sterk karakter te werken.

De jaren waarin Romelu uitgeleend wordt door Chelsea, zijn vreemd voor zijn fans. We weten dat ons idool van de Londense club houdt. We hopen dat hij er nog een grote toekomst heeft. Maar tegelijkertijd is Chelsea en bij uitbreiding Mourinho de vijand. Zolang ze niet inzien dat Romelu een uitzonderlijke aanvaller is, misgunnen we hen alle glorie. Vandaar dat die Champions League, FA Cup en Europa League-overwinningen zo pijnlijk waren. Ze bewijzen achteraf het gelijk van de managers die Romelu aan de kant lieten. Maar in 2013-2014 wint Chelsea geen platte prijs. Chelsea eindigt derde, het veel kleinere Everton vijfde. Romelu maakt vijftien doelpunten in zijn 31 Premier League-wedstrijden, waardoor hij voor het tweede seizoen op rij meer doelpunten maakt dan eender welke andere Chelsea-speler. Hij is 21 ondertussen. In de VS zou hij nu een pintje mogen drinken. Big Rom is volwassen. Hij is klaar voor iets. Voor het wereldkampioenschap voetbal in Brazilië.

Ik heb mijn grootvaders nooit gekend, ik heb geen broers en mijn vader houdt niet van voetbal. Er is voor zover ik weet dus niemand die me de passie voor het spel heeft doorgegeven. Ik heb geen idee waarom ik als 6-jarige wilde gaan voetballen. Wat ik me wel herinner,

is dat we soms naar de Bremweide gingen achter het Bosuilstadion en dat mijn papa dan een bal meenam. Ik herinner me dat hij die telkens zo hoog mogelijk in de lucht trapte en dat ik daar als kleuter geen genoeg van kreeg. Telkens vroeg ik hem nog eens te trappen, nog hoger. Misschien was hij zo slim om zich de eerste keren wat in te houden, zodat er nog marge op zat. Telkens de bal de lucht in ging, volgde ik hem omhoog en weer omlaag naar waar hij neerkwam en rende ik erheen om hem te gaan halen. Op dagen dat Antwerp thuis speelde en het raam van mijn slaapkamer openstond, dan kon ik de supporters horen zingen.

Mijn nonkels en neven en nichten zijn allen in meer of mindere mate Antwerp-fans. Sommigen hebben een abonnement, anderen zijn gewoon mee blij wanneer iemand op een familiefest vertelt dat *The Great Old* gewonnen heeft, of ze klagen wat wanneer het weer eens tegenzit. Toen ik in het eerste leerjaar zat en wilde gaan voetballen, schreef mijn pa me in bij de jeugd van 'den Antwerp'. Ik weet nog altijd niet of dat uit ambitie was of omdat hij geen andere voetbalploegen kende. Misschien kwam het door het kabaal en de gezangen die om de twee weken van de tribunes tot in ons appartement waaiden.

De Rode Duivels waren een uitzondering. Wanneer de Belgen speelden, dan keken we thuis wel voetbal en dan gingen ook mijn ouders en mijn zus mee voor de televisie zitten. Bij zowat elk EK of WK vertelde mijn vader hoe geweldig Mexico '86 was. Hij vertelde dan wat een geweldig jaar dat was. Mijn ouders trouwden op de dag dat Sandra Kim het Eurosongfestival won, en pas na dat huwelijk gingen ze voor het eerst samenwonen. Die zomer moet enorm warm geweest zijn en wanneer de Rode Duivels aan de andere kant van de wereld hun wedstrijden speelden, dan hing 's nachts de hitte van overdag nog in de Belgische straten. Ik beeld me dan graag in hoe mijn pasgetrouwde ouders – 24 en 22 jaar oud – met de schuiframen

van hun spiksplinternieuwe appartement helemaal geopend voor de televisie zaten en hoe de opwinding van hun eigen jonge leven zich vermengde met die van de Rode Duivels die de halve finales haalden.

Mijn eerste vage herinnering aan voetbal op televisie is de wereldbeker van 1994 in de Verenigde Staten. De beelden zijn me niet echt bijgebleven, maar ik weet wel nog hoe blij iedereen was dat we van Nederland wonnen en hoe hard iedereen Duitsland nog wat meer haatte toen zij ons uitschakelden. Boven mijn stapelbed hingen posters van Marc Degryse en Enzo Scifo. Tegen het WK van '98 in Frankrijk was ik goed op weg de voltijdse voetbalfan te worden die ik vandaag ben. Het bijhorende computerspel van EA Sports was mijn allereerste game. Ik leerde alle namen en stadions vanbuiten en spendeerde uren achter de pc om toch maar met België het WK te winnen. Wanneer ik dat beu was, speelde ik België-Nederland met Oranje en maakte ik zoveel mogelijk owngoals.

Ik hou van WK-wedstrijden van de Rode Duivels om dezelfde reden als ik van kerstavond hou. Doorheen de dag voel je het hele land tot stilstand komen. Bij aankomst op je werk praat iedereen over waar ze gaan vieren/kijken en de werkdag stopt ook vroeger dan anders. Het is als die stilte in het stadion voor het eerste fluitsignaal, maar dan van aan de kust tot in de Ardennen. We stoppen allemaal tegelijk even waarmee we bezig zijn. Of je nu van België houdt of niet, het doet gewoon onweerlegbaar deugd om om de zoveel tijd eens een moment met het hele land te delen. Of je nu van voetbal houdt of niet, het is magisch om de collectieve euforie van een grote overwinning te voelen.

En daar hebben we in 2014 lang op moeten wachten. Er zit dag op dag twaalf jaar tussen de onterechte uitschakeling tegen Brazilië in Japan in 2002 en de eerste wedstrijd tegen Algerije op het WK in Brazilië. In die match staat Algerije zeventig minuten lang voor dankzij een penaltydoelpunt. De Rode Duivels slagen er pas in het tij